

Kesanje.

Pojdem na solnce, na solnce pomladno,
da pozabim svoj zimski greh,
da bom čistejša kakor sneg.

Nisem ga, nisem ga, nisem ljubila,
pljunila bi mu v nasladni obraz —
Ali verujete, breze deviške?
Ali se žalostna ločim od vas.

Prejo imeli smo, prejo večerno.
Sleherni k nam je prihajal večer.
Bila sem veša, namesto vretena,
pa je zapredel nesrečno me hčer.

Ali žalujete, bele koprene,
jutranje rose brezmadežni sen?
V dušo je našlo kesanje mi stezo,
ali ne najde več poti mi ven!

Pojdem na solnce, na solnce nebeško.
S tisto toploto, kakor v prejšnjih dneh,
kakor na čednost, sije na greh.

Silvin Sardenko.

Preklic.

Odkar ne gledam v tvoje blede lice,
odkar ne slišim tvojih več besed,
razcvitajo ljubezni se cvetice,
in v meni taja se sovraštva led.

Moj duh se toplo, sestra, te spominja...
Ne, jaz ne! Ti omoži se na dom!
O vrni se! Ti bodi gospodinja!
A jaz, dovoli, zadnja dekla bom.

Na Šmarno goro šla bi po kolenih,
samo da najde moja te bridkost.
Glej, zlato jutro hodi po slemenih!
Svetál spomin na najino mladost.

Sva venčali se z belimi cvetovi,
kraljici dve na tronu mehkih trav,
so klanjali se leskovi grmovi
in sipali so nama cvet v pozdrav.

Ovila z vencem danes sem gomilo.
Kraljica, vstani! Kraljevala boš
na mojem domu z vso kraljevo silo.
Jaz padam v prah pred žezlom tvojih rož...

Silvin Sardenko.

Čudo.

Mati, le zaprite knjigo!
Več ji ne verujem.
Sama v sebi večje čudo
občudujem.

Lani bila sem kot jutro,
speče, v nežnih udih.
Letos, mati, dan se dviga
v mojih grudih.

Vest o čudežnih princesah
več me ne pretresa;
danes, glejte, sama taka
sem princesa.

O lepo je! — Moram, mati,
čudo vam razkriti —:
Biti ljubljena na svetu
in ljubiti!

Silvin Sardenko.